

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Josefa Baxy, soudkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudce JUDr. Ivo Pospíšila v právní věci žalobkyně: **Hatsoni, a.s.**, se sídlem Vídeňská 183/124, Brno, zastoupené JUDr. Zdeňkou Jedličkovou, advokátkou se sídlem Bašty 413/2, Brno, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, Brno, o žalobách proti rozhodnutím žalovaného ze dne 25. 10. 2017, č. j. 45395/17/5300-21442-700225 a č. j. 44453/17/5300-21442-700225, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 1. 10. 2019, č. j. 31 Af 1/2018 – 53,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se z a m í t á**.
- II. Žalobkyně **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a dosavadní průběh daňového řízení

[1] Žalobkyně podala dne 29. 7. 2014 řádné daňové přiznání k dani z přidané hodnoty za zdaňovací období 2. čtvrtletí 2014, ve kterém vykázala nadměrný odpočet ve výši 3.319 Kč. Vzhledem k pochybnostem o správnosti údajů uvedených v tomto přiznání Finanční úřad pro Jihomoravský kraj (dále jen „správce daně“) zahájil dne 23. 9. 2014 daňovou kontrolu.

[2] Dne 30. 10. 2014 podala žalobkyně řádné daňové přiznání k DPH za zdaňovací období 3. čtvrtletí 2014, ve kterém vykázala vlastní daňovou povinnost ve výši 3.544 Kč. V souvislosti s tímto daňovým přiznáním zahájil správce daně dne 8. 1. 2015 daňovou kontrolu v rozsahu všech přijatých a uskutečněných plnění.

[3] Na základě výsledků daňové kontroly vydal správce daně rozhodnutí, a to dodatečný platební výměr na DPH ze dne 5. 10. 2016, č. j. 4048230/16/3002-50526-703674, kterým stanovil daň z přidané hodnoty za zdaňovací období 2. čtvrtletí 2014 ve výši 171.269 Kč, a dodatečný platební výměr na DPH ze dne 23. 11. 2016, č. j. 4545975/16/3002-50526-703674, kterým správce daně stanovil daň z přidané hodnoty za zdaňovací období 3. čtvrtletí 2014 ve výši 303.229 Kč.

[4] Žalovaný rozhodnutími ze dne 25. 10. 2017, č. j. 45395/17/5300-21442-700225, a č. j. 44453/17/5300-21442-700225, podle § 116 odst. 1 písm. c) zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, zamítl odvolání žalobkyně podaná proti platebním výměrům a platební výměry potvrdil.

[5] Proti oběma napadeným rozhodnutím podala žalobkyně samostatné žaloby, které krajský soud usnesením ze dne 11. 7. 2019, č. j. 31 Af 1/2018 - 44, spojil ke společnému řízení.

[6] V žalobách žalobkyně uvedla, že správce daně se zpronevěřil účelu daňového řízení a porušil jeho zásady. V průběhu dokazování nepřihlédl ke zjištěným skutečnostem a pouze s ohledem na jednání dodavatele, které žalobkyně nemohla ovlivnit, rozhodl v neprospěch žalobkyně. Své odůvodnění žalovaný založil na skutečnosti, že jednotliví dodavatelé byli nekontaktní a správci daně se nepodařilo vyslechnout jednatele. K plnění od společnosti HELLSTEIN spol. s r.o. (dále jen „HELLSTEIN“) přiložila dokumenty k čističce odpadních vod.

[7] Krajský soud žalobu zamítl. Žalobkyně v daňovém řízení neunesla důkazní břemeno. Žalobkyně sice unesla své prvotní důkazní břemeno, ale nevyvrátila již pochybnosti správce daně o věrohodnosti, průkaznosti, správnosti či úplnosti předložených podkladů, které formuloval ve výzvách k prokázání skutečností (nekontaktnost dodavatelů, neplnění daňových povinností, nezveřejnění účetní závěrky, virtuálnost sídla, nemožnost vyslechnout jednatele společnosti, rozdílné podpisy na předložených dokumentech či absenci podpisu, nesoulady s rejstříkovým způsobem jednání dodavatelů, neurčitost podkladů, využití zdanitelného plnění pro ekonomickou činnost či identifikace zdanitelného plnění, apod.). Žalobkyně totiž na výzvy správce daně nereagovala. Námitku, že žalovaný neprokázal, že dodavatelé byli dlouhodobě nekontaktní a neplnili si své daňové povinnosti, soud posoudil jako nepřipustnou, neboť byla až součástí repliky žalobkyně na vyjádření žalovaného.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[8] Proti rozsudku krajského soudu podala žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) kasační stížnost.

[9] Pochybnosti správce daně vznesené na základě nekontaktnosti dodavatele a jeho virtuálního sídla jsou skutečnostmi, které leží mimo schopnost kontroly stěžovatelky. Excesivní uplatňování pravomocí správce daně je zvlášť, která dopadá na stěžovatelku, jež má vyvracet pochybnosti, které nemůže ovlivnit. Daňové subjekty jsou nuceny k vyvrácení pochybností správce daně předkládat důkazy o přijatých plněních a jejich následném využití k obchodní činnosti, což jde nad rámec zákona. V projednávané věci bylo zdanitelné plnění nadstandardně doloženo listinnými podklady. Pochybnosti nemohou vzniknout na základě toho, že se správci daně nepodaří kontaktovat dodavatele stěžovatelky.

[10] Nekontaktnost dodavatele byla navíc dle krajského soudu prokázána s odkazem na neveřejnou část spisu. Stěžovatelka tak tuto skutečnost neměla možnost přezkoumat. Bylo proto na správci daně, aby nekontaktnost prokázal.

[11] Neopodstatněnými jsou i pochybnosti ohledně plnění od HELLSTEIN. Z předložených dokladů bylo zřejmé, co bylo předmětem díla a k čemu sloužilo (čistička odpadních vod).

[12] Měl-li i po podrobném doložení tvrzených skutečností správce daně pochybnosti, zejména nebyl-li schopen si zajistit dodavatele stěžovatelky, a to ani za pomoci Policie ČR, nemůže jí tuto okolnost klást za vinu. Fakt, že stěžovatelka v průběhu kontroly již odmítala poskytnout další nadbytečnou a extrémně zatěžující součinnost a podřídit se zjevně nezákonnému a šikanoznímu postupu správce daně, potom nemůže být vykládán k její tíži.

[13] Pro výše uvedené navrhl stěžovatelka zrušit rozhodnutí krajského soudu a žalovaného a věc mu vrátit k dalšímu řízení.

[14] Žalovaný ve svém vyjádření úvodem shrnul řízení před správci daně a krajským soudem. Krajský soud dospěl k závěru, že důvodem neuznání nároku na odpočet daně nebylo primárně to, že dodavatelé stěžovatelky nebyli kontaktní nebo že by stěžovatelka nebyla v obchodním styku dostatečně obezřetná, ale neprokázání toho, že se plnění uskutečnila, potažmo, že se uskutečnila tak, jak deklarovala žalobkyně.

[15] Správci daně vyvstaly pochybnosti ohledně provedení chemického vyčištění otopného systému, dodávky ložního prádla, dveří, vybavení provozovny, plnění „1. Rate 50 %“ a dodání dalších drobných předmětů od společností KOMÁROVSKÁ STAVEBNÍ s.r.o. (dále jen „KOMÁROVSKÁ STAVEBNÍ“), Budovy Brno s.r.o. (dále jen „Budovy Brno“) a HELLSTEIN. Správce daně provedl místní šetření v sídle dodavatelů, ze kterého vyplynulo, že se na adrese svého sídla dodavatelé nezdržují. Správce daně zaslal oběma výše uvedeným dodavatelům výzvu, na kterou však nereagovali. Za účelem provedení svědecké výpovědi předvolal správce daně jednatele obou společností Ing. Š.. Jeho svědeckou výpověď se však nepodařilo provést ani v součinnosti s policií.

[16] Správce daně zaslal stěžovatelce výzvu k prokázání skutečností, na kterou však nereagovala.

[17] Skutečnosti odůvodňující pochyby správce daně se důkazně opíraly především o samotné daňové doklady, na základě nichž stěžovatelka uplatňovala nárok na odpočet daně z přidané hodnoty. Nelze dovozovat, že by byl správce daně povinen prokázat, jakým způsobem a s kým obchody skutečně probíhaly. Naopak, byla to stěžovatelka, na kterou tím důkazní břemeno přešlo a která měla jednoznačně a transparentně prokázat, že přijala zdanitelné plnění a užila je pro svou ekonomickou činnost, přijala je v tvrzeném rozsahu, a zejména to, že toto plnění uskutečnil plátce daně, jenž je na příslušných daňových dokladech uveden.

[18] K uplatnění nároku na odpočet DPH z přijatého plnění od HELLSTEIN, stěžovatelka kromě prvotního dokladu, předložila likvidační list k této faktuře, na kterém je v popisu uvedeno: „projekt čistička vod-ČOV“. V textu této faktury je v popisu uvedeno pouze: „Fakturuje Vám 1. Rate 50% dodávky dle SOD včetně dopravy“. Z textu faktury tedy není zřejmé, co bylo skutečně předmětem plnění. Stěžovatelka v průběhu celého daňového řízení a ani v odvolacím řízení správcům daně žádné další důkazní prostředky nepředložila. Z předložené faktury, a ani z likvidačního listu, nebylo zřejmé, o jakou čističku se jedná, kde se nachází, zda již byla zprovozněna, a zda ji stěžovatelka využívá v rámci své ekonomické činnosti k uskutečňování zdanitelných plnění nebo plnění osvobozených s nárokem na odpočet daně na vstupu. V rámci daňového řízení v této věci stěžovatelka neposkytla žádné vysvětlení, ani důkazní prostředky. Stěžovatelka tak neprokázala, co bylo předmětem plnění, a jak toto blíže nespecifikované plnění souviselo s její ekonomickou činností, tedy neprokázala, že při uplatnění odpočtu daně byly splněny podmínky § 72 a § 73 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty.

[19] Žalovaný proto navrhuje kasační stížnost pro její nedůvodnost zamítnout.

III. Právní posouzení Nejvyšším správním soudem

[20] Kasační stížnost je včasná, přípustná a stěžovatelka je řádně zastoupena advokátkou. Důvodnost kasační stížnosti soud posoudil v mezích jejího rozsahu a uplatněného důvodu a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž je povinen přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[21] Kasační stížnost není důvodná.

[22] Vzniknou-li správci daně důvodné pochybnosti o správnosti údajů na daňovém dokladu, resp. pochybnosti o uskutečnění zdanitelného plnění či naplnění jiných zákonných podmínek pro uplatnění odpočtu daně z přidané hodnoty, je důkazní hodnota daňového dokladu značně oslabena, pro unesení důkazního břemena předvídaného v § 73 odst. 1 zákona o dani z přidané hodnoty je nedostatečná, a nárok na odpočet daně je třeba prokazovat dalšími způsoby (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu NSS ze dne 26. 6. 2014, č. j. 5 Afs 65/2013 – 79). Správce daně musí proto především identifikovat konkrétní skutečnosti, na jejichž základě lze mít pochybnosti o věrohodnosti, průkaznosti nebo správnosti předloženého dokladu (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2008, č. j. 2 Afs 24/2007 – 119, ze dne 22. 10. 2008, č. j. 9 Afs 30/2008 – 86, ze dne 8. 7. 2010, č. j. 1 Afs 39/2010 – 124, obdobně např. nález Ústavního soudu ze dne 29. 10. 2002, sp. zn. II. ÚS 232/02).

[23] Lze tak shrnout, že v první fázi daňového řízení leží důkazní břemeno na daňovém subjektu, který je povinen především svým účetnictvím a jinými povinnými záznamy prokázat tvrzené skutečnosti; doložením všech požadovaných dokladů daňový subjekt své důkazní břemeno unese (§ 92 odst. 3 daňového řádu). Pokud má správce daně o předložených účetních dokladech pochybnosti, je na něm [§ 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu], aby takové pochybnosti o věrohodnosti, správnosti či průkaznosti účetnictví daňového subjektu vyjádřil. Důkazní břemeno pak přechází zpět na daňový subjekt, který je povinen tvrzené skutečnosti prokázat zpravidla dalšími důkazními prostředky (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu č. j. 1 Afs 39/2010, a ze dne 27. 1. 2012, č. j. 8 Afs 44/2011 – 103).

[24] V projednávané věci správce daně zpochybnil zdanitelná plnění od dodavatelů KOMÁROVSKÁ STAVEBNÍ, Budovy Brno, společnosti Centralshop s.r.o. (dále jen „Centralshop“), HELLSTEIN, Ventana, a.s. a CITYHotelBrno s.r.o. Odvolání stěžovatelky nesměřovalo proti neuznání uplatněných odpočtů na dani z přidané hodnoty od dvou posledně zmíněných dodavatelů.

[25] Nejvyšší správní soud ze spisového materiálu zjistil následující.

[26] Správce daně v rámci vyhledávací činnosti zjistil, že KOMÁROVSKÁ STAVEBNÍ je dlouhodobě nekontaktní; nepodává daňová přiznání; ve svém sídle se dodavatel již minimálně 10 let nezdržuje (je zde areál Odborného učiliště a Praktické školy); na svých internetových stránkách uvádí, že se zabývá výstavbou, údržbou a správou budov - nenabízí zde ložní prádlo, které bylo předmětem přijatého plnění. Podpisy na daňových dokladech se různí (faktura, objednávka, výdajové doklady). Jednatelé dodavatele se nepodařilo předvolat ani předvést. Ve výzvách k prokázání skutečností (ze dne 18. 3. 2016, č. j. 1009357/16/3002-60564-711181, a ze dne 22. 3. 2016, č. j. 1098509/16/3002-60564-711181) správce daně, kromě popisu výše uvedených skutečností, vyzval stěžovatelku k prokázání, doložení a objasnění zejména toho, kdo za KOMÁROVSKÁ STAVEBNÍ přijal hotovost od stěžovatelky; jaké byly podmínky týkající se kvality ložního prádla; o jaký druh prádla se jednalo; jakým způsobem a na jakou adresu byla objednávka zaslána; jakým způsobem si stěžovatelka ověřovala obchodní a daňovou spolehlivost KOMÁROVSKÁ STAVEBNÍ.

[27] Ve výzvách (ze dne 18. 3. 2016, č. j. 1009357/16/3002-60564-711181, a ze dne 22. 3. 2016, č. j. 1098509/16/3002-60564-711181) k Budovy Brno správce daně uvedl, že podpisy na stěžovatelkou předložených daňových dokladech se neshodují; na smlouvě o dílo měly být dle společenské smlouvy (způsobu jednání) dva podpisy, ale je na ní pouze jeden; smlouva o dílo je velice obecná (chybí specifikace k látce, kterou má být čištění provedeno, či způsob stanovení ceny); Budovy Brno má pouze tzv. virtuální sídlo (na adrese se nenachází); nemá webové stránky a od roku 2012 nezveřejňuje účetní závěrku. Správce daně dále konstatoval, že jednatelé se nepodařilo předvolat ani předvést. Pro výše uvedené správce daně vyzval stěžovatelku, aby prokázala, doložila a objasnila zejména, kdo za subjekt Budovy Brno přijal hotovost dle předloženého daňového dokladu; kdo (které osoby) vyčištění systému prováděl; kdo kontroloval osoby provádějící čištění systému; jakým způsobem byla stanovena cena díla, její rozsah a použití materiálů; kdo za

stěžovatelku uzavřel smlouvu s Budovy Brno; jakým způsobem si ověřila spolehlivost dodavatele.

[28] Ve výzvě k prokázání skutečností ze dne 22. 3. 2016, č. j. 1098509/16/3002-60564-711181, správce daně stěžovatelku vyzval, aby prokázala, doložila a objasnila zejména, jaké byly obchodní, cenové a dodací podmínky stanovené na zboží od Centralshop s.r.o.; kdo za dodavatele jednal a zboží předával; jakým způsobem si stěžovatelka prověřovala obchodní a daňovou spolehlivost dodavatele; odkud a kam bylo zboží přepravováno. Správce daně k důvodu pochybností uvedl, že na fakturu, která měla zároveň sloužit jako dodací list, se nacházejí dva podpisy dodavatele, které se vizuálně liší. Výše uvedený dodavatel je pro správce daně dlouhodobě nekontaktní, neplní své zákonné povinnosti, nepodává daňová přiznání, nezveřejňuje své roční závěrky ve sbírce listin a na adrese sídla se fakticky nevyskytuje. Dle informací dohledaných na internetu správce daně zjistil, že dodavatel měl obchodovat s mobilními telefony skrze webové stránky www.mobilsezarukou.cz. Tato informace se však ukázala jako zkreslená, neboť webové stránky provozovala jiná obchodní společnost. Jednatele dodavatele se k výsledku svědka nepodařilo předvolat ani předvést.

[29] K dodavateli HELLSTEIN správce daně ve výzvě k prokázání skutečností ze dne 22. 3. 2016, č. j. 1098509/16/3002-60564-711181, žádal stěžovatelku o předložení smlouvy o dílo a dokladů, písemností a záznamů souvisejících s předáním díla. Na předložené fakturu k plnění od HELLSTEIN se totiž u předmětu plnění uvádí pouze „*Rate 50% dodávky dle SOD včetně dopravy*“. Kromě faktury správci daně nebyly předloženy žádné další podklady (včetně smlouvy o dílo – SOD). Z předložené faktury pak nebylo zřejmé, o jaké dílo se jednalo, zda toto plnění stěžovatelka využila v rámci své ekonomické činnosti, a zda došlo k dokončení díla.

[30] Soud na základě výše uvedeného shrnuje, že pochybnosti správce daně, jak správně uvedl krajský soud, byly zcela konkrétní a důvodné. Nevycházely pouze z nekontaktnosti jednotlivých dodavatelů, ale z řady dalších nesrovnalostí, a to včetně skutečností veřejně dostupných z rejstříků či internetu. Stěžovatelka neunesla své důkazní břemeno na základě předložení listin k jednotlivým zdanitelným plněním od výše uvedených dodavatelů. Správce daně stěžovatelku řádně vyzval k odstranění pochybností, čímž na ní (obrazně řečeno) přenesl důkazní břemeno, avšak stěžovatelka na tuto povinnost rezignovala (o přenesení důkazního břemene zpět na správce daně se ani nepokusila). Byla přitom vyzvána k prokázání (doložení, objasnění) skutečností, které se přímo vztahovaly k správci daně předloženým listinám. Pochybnosti správce daně mohla navíc vyvrátit i jinak. Dospěli-li tak správci daně, jakož i krajský soud k závěru, že stěžovatelka neunesla své důkazní břemeno stran prokázání splnění podmínek pro uznání zdanitelných plnění dle § 72 a 73 zákona o dani z přidané hodnoty, jsou jejich závěry správné.

[31] K námitce překročení pravomoci správce daně (ukládání povinnosti mimo zákon) soud úvodem konstatuje, že ačkoliv je prokazování přijetí zdanitelného plnění prvotně záležitostí dokladovou, je však současně třeba ověřovat soulad skutečného stavu se stavem formálně právním. To znamená, že ani daňové doklady se všemi požadovanými náležitostmi nemusí být podkladem pro uznání nároku na zdanitelné plnění, není-li prokázáno, že k uskutečnění zdanitelného plnění fakticky došlo tak, jak je v dokladech

deklarováno, nebo nejsou splněny další zákonné podmínky pro jeho uplatnění. V daňovém řízení se uplatňuje zásada, podle které má daňový subjekt povinnost jednak přiznat daň (břemeno tvrzení) a jednak povinnost toto tvrzení prokázat (břemeno důkazní).

[32] Daňový subjekt má povinnost v pochybnostech prokázat pravdivost údajů deklarovaných na daňovém dokladu (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2008, č. j. 9 Afs 93/2007 - 84, a ze dne 30. 8. 2005, č. j. 5 Afs 188/2004 - 63, nebo nález pléna Ústavního soudu ze dne 24. 4. 1996, sp. zn. Pl. ÚS 38/95). Faktické uskutečnění zdanitelného plnění nemusí být vždy prokázáno formálně správným daňovým dokladem (srov. usnesení Ústavního soudu ze dne 11. 2. 2008, sp. zn. I. ÚS 1841/07). A naopak. Daňový doklad nemusí vždy prokazovat, že se zdanitelné plnění, které je jeho předmětem, opravdu uskutečnilo. Daňový doklad, který jen simuluje uskutečnění zdanitelného plnění, není relevantním důkazem a opravňuje správce daně požadovat, aby daňový subjekt existenci zdanitelného plnění prokázal. Proto daňový doklad (po formální stránce bezvadný) nemusí být dostatečným podkladem pro uznání zdanitelného plnění, neodpovídá-li mu uskutečněné zdanitelné plnění (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 10. 2006, č. j. 2 Afs 7/2006 - 107).

[33] Tvrzení stěžovatelky o tom, že uplatňování pravidla o prokázání zdanitelného plnění jde nad rámec zákonných povinností, jsou pro výše uvedené závěry ustálené judikatury mylné. Tyto závěry totiž mají oporu v § 8 odst. 3 a § 92 daňového řádu, které upravují dokazování při správě daní (tedy i v daňovém řízení), a v § 72 a 73 zákona o dani z přidané hodnoty, které stanoví podmínky, jež musí daňový subjekt (zde stěžovatelka) ve smyslu shora uvedených judikатурních závěrů prokázat (že se fakticky udál, tak, jak tvrdí). Stěžovatelka však naplnění zákonných podmínek pro uplatnění zdanitelných plnění neprokázala.

[34] Námitku stěžovatelky, že správce daně je povinen prokázat nekontaktnost dodavatelů, vyhodnotil krajský soud jako opožděnou (resp. dle § 71 odst. 2 ve spojení s § 72 odst. 1 s. ř. s. jako nepřipustnou), neboť jí stěžovatelka vznesla teprve ve své replice k vyjádření žalovaného. Krajský soud *obiter dictum* (nad rámec řečeného) k této námitce uvedl, že uvedené skutečnosti (zejména nekontaktnost dodavatelů) byly pro správce daně skutečnostmi známými z jeho úřední činnosti, stěžovatelka s nimi byla seznámena v rámci výzev k prokázání skutečností a nikterak je v průběhu daňové kontroly a daňového řízení nezpochybňovala. Jiné z těchto skutečností jsou navíc potvrzeny dalšími podklady obsaženými ve správním spise (byť v některých případech v neverejné části spisu).

[35] Námitka neprokázání nekontaktnosti dodavatelů by v běžném řízení měla své místo v rámci vyvracení vznesených pochybností správce daně ve výzvě k prokázání skutečností. Stěžovatelka však na výzvy nereagovala. Tuto námitku pak nevznesla ani v odvolání (ani v žalobě). Krajský soud proto správně uzavřel, že se jedná o námitku opožděnou, tedy dle § 71 odst. 2 ve spojení s § 72 odst. 1 s. ř. s. nepřipustnou. Posouzení žalobního bodu krajským soudem bylo v souladu se zákonem.

IV. Závěr a náklady řízení

[36] Nejvyšší správní soud z výše uvedených důvodů uzavírá, že kasační stížnost v souladu s § 110 odst. 1 větou druhou s. ř. s., posoudil jako nedůvodnou a zamítl ji.

[37] O náhradě nákladů řízení rozhodl podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka nebyla v řízení o kasační stížnosti úspěšná, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému v tomto řízení nevznikly žádné náklady převyšující náklady běžné administrativní činnosti, proto mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 7. května 2020

JUDr. Josef Baxa
předseda senátu